

PIERS TORDAY

ZTRACENÝ MÁG

POKUD SI TO DOKÁŽEŠ PŘEDSTAVIT,
TAK TO EXISTUJE. NĚKDE...

FRAGMENT

Ztracený mág

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Piers Torday
Ztracený mág – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZTRACENÝ MÁG

PIERS TORDAY

FRAGMENT

Věnováno čtenářce Ruby

Text copyright © Piers Torday, 2018
All rights reserved.
Translation © Aneta Fibingerová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4474-3
ISBN e-knihy 978-80-253-4546-7 (1. zveřejnění, 2019)

„Pro mnoho lidí je život na Zemi břemenem, dobrá kniha je však drahocennou mízou mistrovského ducha, který je chráněn a uchováván jako poklad pro potřeby budoucího života, jenž následuje po tom pozemském.“

John Milton, *Areopagitica* (1644)

Obsah

KAPITOLA PRVNÍ	Larry jde do knihovny	9
KAPITOLA DRUHÁ	Země Přečtíků	19
KAPITOLA TŘETÍ	Evelyn a obraz	30
KAPITOLA ČTVRTÁ	Víc než cokoliv na světě	39
KAPITOLA PÁTÁ	Profesorčina pracovna	50
KAPITOLA ŠESTÁ	Letní prázdniny	62
KAPITOLA SEDMÁ	Neočekávání návštěvníci	73
KAPITOLA OSMÁ	Létající auto	85
KAPITOLA DEVÁTÁ	To, co se stává pokaždé	94
KAPITOLA DESÁTÁ	Sídlo Tajemnice	105
KAPITOLA JEDENÁCTÁ	Pátrání začíná	116
KAPITOLA DVANÁCTÁ	Stříbrný a Zelený	124
KAPITOLA TŘINÁCTÁ	Nedokončený příběh	135
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ	Čas na dary	145
KAPITOLA PATNÁCTÁ	Něco je ve vzduchu	154
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ	Listovač	161
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ	Ten, jenž nic neví	172
KAPITOLA OSMNÁCTÁ	Uvidíš sám	182
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ	Vyslov to jméno	190
KAPITOLA DVACÁTÁ	Příběhy a magie	200
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ	Lekce létání	208
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ	Konce příběhů	216
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ	Král Nikdynečtíků	226
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ	Ještě lepší magie	235
KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ	Síla ničeho	246
KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ	Převzetí vlády	258
KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ	Začíná další dobrodružství	268
	Poděkování	286

ÚVOD

V tomto archivu najdete více důvěrných vládních záznamů, než které byly dosud zveřejněny. Týkají se dnes již neblaze proslulého „Projektu Mág“ (KV 1/1567-1 & 3), který na konci druhé světové války řídila skupinka idealistických, avšak kontroverzních vědců, jež působila v tajné výzkumné jednotce ministerstva války v Porton Down v Salisbury.

Cíle a postupy Projektu Mág pod vedením profesorky Diany Kellyové (KV 3/1567-1) jsou stále ošetřeny tajemstvím, jelikož mnoho dokumentů souvisejících s případem bylo od té doby zničeno. Avšak dle záznamu se profesorka Kellyová nechala slyšet, že cílem projektu bylo jednoduše „jednou provždy ukončit lidský konflikt“.

Tyto nově zveřejněné složky přes všechny pochybnosti přinášejí důkaz toho, o čem se do nedávné doby pouze šířily zvěsti – že děti, z nichž

některým bylo pouze osm let, figurovaly v těchto velmi kontroverzních experimentech jako pokusní králíci. A navzdory všem oficiálně vydaným zprávám, které to opakovaně popíraly, tyto dokumenty ukazují, že Projekt Mág byl prvním i posledním případem, kdy se britská vláda pokusila využít *magii*.

A ne tak ledajakou magii. Tu nejmocnější magii, jaká existuje...

KAPITOLA PRVNÍ

Larry jde do knihovny

Toto je příběh čtveřice dětí jménem Simon, Patricie, Evelyn a Larry. Když skončila válka, jejich rodiče je poslali pryč z Londýna, protože jejich domov zničilo bombardování a museli si najít nový.

„Ale nebojte se,“ řekl jim jejich otec, který ve válce prokázal velkou statečnost, za což dostal pás medailí dlouhý jako vaše paže, „teď už žijeme v míru. Pro nás všechny je to nový začátek, uvidíte. Pro celý svět.“

Pozoroval je z nástupiště, jak odjíždějí ve vlaku zaplněném k prasknutí, a mával a mával, jako kdyby jeho klobouk byl vítězná vlajka, dokud vagony nevjely do zatáčky a on se neztratil dětem z dohledu. Vlak si to rachotil až do nádraží v Salisbury ve Wiltshire, poblíž Stonehenge. Právě zde se děti potkaly se ženou s velmi vzpřímeným držením těla a milým úsměvem, která jim pomohla se zavazadly. Děti se vydrápaly na zadní sedadlo jejího automobilu. Byl to Armstrong Siddeley Lancaster a vypadal jako

něco mezi Rolls Roycem a tankem. Když se Larry rozplácl na vínově červenou koženou sedačku, vyvalil oči, protože mu bylo jenom osm a předtím nikdy Armstrong Siddeley Lancaster neviděl.

„Je služební,“ řekla ta žena, když zavírala dveře. „Přestaň tak civět, vypadáš jako žába.“

„Koukněte!“ zašeptala Evelyn (bylo jí deset.) „Únikový otvor ve stropě.“

„Vlastně se tomu říká šíbr,“ řekl Simon, protože mu už bylo čtrnáct a permanentně žil ve světě vzrušujících novinek, kterým jeho mladší sourozenci ještě ani nemohli rozumět.

„Na čem to vlastně pracujete, paní profesorko?“ zeptala se Patricie, zatímco si popostrkávala brýle výš na nos, aby mohla obdivovat řadu přístrojů na palubní desce. Jako starší sestra se ve třinácti cítila na to, aby mohla vést rozhovory s dospělými.

„Promiň, neslyším tě!“ řekla profesorka Diana Kellyová, když nastartovala motor, který byl velmi hlasitý. Pak je odvezla ze Salisbury. Řídila tak rychle, že se všichni museli držet sedadel, aby z nich nesklouzli. Auto se řítilo planinou, minulo Stonehenge, které osaměle vrhalo stín v odpoledním červencovém slunci, a potom chladivým přítmím bukového lesa.

Pak profesorka náhle sjela ze silnice takovou rychlostí, že Larryho medvídek spadl chlapci z klína střemhlav na podlahu. Armstrong Siddeley Lancaster burácel štěrkovou cestou, kterou lemovaly z každé strany řady lip. Potom se na horizontu objevil okouzlující dům

Bylo to panské sídlo, jakých bylo v této části světa mnoho.

Dětem připadalo velmi staré a okázalé. Kamenné zdi barvy medu žhnuly v odpoledním slunci, po boční stěně se vinuly šlahouny popínavé růže. Kroutily se před okny, která se topila ve slunečním světle, takže děti vůbec neviděly dovnitř. Spíš se zdálo, jako kdyby se dům díval na ně.

„Vítejte v Barfield Hall,“ řekla profesorka Kellyová a obratně zabrzdila, načež se ozvalo uspokojujivé zasyčení. „Je to velmi staré sídlo, dokonce starší než já. I to je součást mojí práce.“

Děti se na sebe zašklebily. Nevěděly, jakou práci profesorka dělá. Věděly jen, že zde zůstanou celé léto, zatímco jejich matka bude v Londýně hledat nový domov. Profesorka byla kamarádkou *matčiny* matky, třebaže skutečná povaha jejich vztahu byla zahalena tajemstvím.

„Naše hospodyně, paní Martinová, vám do přijímacího salonku přinese ve čtyři hodiny čaj,“ zavolala profesorka, když mizela otevřenými vchodovými dveřmi. „Klidně si to tu prozkoumejte, jen do nejhořejšího patra je vstup zakázán. Není...“

Její následující slova se ztratila, když se profesorka rozplynula v potměnělé chodbě a vytratila se jím z dohledu.

Všichni chvíli seděli v rozehrátém autě, poslouchali tikání motoru a bzučení včel nad dvěma levandulovými keři, které stály jako stráž po stranách obloukového hlavního vchodu. Pak Simon zvedl z podlahy Larryho medvídka, vyskočil z auta a pelášil po štěrků k zahradě.

„Kdo mě chytne jako poslední, je bačkora! Žádné zákeřné manévry, jinak je s medvědem amen!“

Pak se všichni honili a smáli, zavazadla a kabáty zůstaly zcela zapomenuty. Pobíhali po terasách s popraskanými kamennými dlaždicemi a prolézali bludištěm z živých plotů. Někde mezi šikmo rostoucím dubem a zatuchlým jezírkem plným much Larry svého medvídka zachránil ze Simonových spárů a pochodem si to s ním namířil do domu, zatímco svou hračku svíral jako válečnou trofej.

Uvnitř domu byl chládek a vzduchem se nesl pach včelího vosku a kůže. Děti zlehka našlapovaly na bytelné koberce a s údivem si prohlížely olejomalby přes celé stěny, jež zobrazovaly lodní bitvy běsnící na divokých mořských vodách, či lovecké psy lapající po dechu nad mrtvolkami svých kořistí, což většinou byli zajíci a bažanti.

Evelyn svraštila obličej. „Až vyrostu, tak rozhodně budu vegetariánka,“ řekla.

„Heleme se na ni,“ poškleboval se Simon. „Taky budeš nosit sandály a bydlet na lodi?“

„Prostě si ho nevšímej, Evie,“ řekla Patricie a praštila svého staršího bratra do ramene. „Zase se chová jako protiva, jako obvykle.“ Pak Simona popadla za loket a odtáhla ho stranou, kde mu cosi zasyčela do ucha, zatímco v těsném zástupu kráčeli chodbou.

Evie se otrásala odporem. Civěla na zakrvácená zvířata tak intenzivně, až měla pocit, že cítí jejich pach. Pak už se na ten obrázek nechtěla dál koukat, zvláště ne na tu krev. *Už nikdy*, pomyslela si. Všichni už viděli tolik krve, že jim to rozhodně vystačí na dlouho dopředu. Cítila, jak se do její mysli vkrádá

temnota nesoucí s sebou vzpomínku, jež nechtěla odejít; noční můru, již nikdy nebyla schopná setřást.

Toho dne na Maguire Street – proudy vody linoucí se z hadic, vřeštící sirény – nějaká osoba, snad učitel nebo hasič, tím si není jistá, jí přehazuje kolem ramen deku a tam, uprostřed silnice přímo před ní... Bylo něco, co by uprostřed cesty nikdy být nemělo, a ani kdekoliv jinde.

Něco, co už nikdy nechtěla znovu vidět.

„No tak, Evie!“ zavolal na ni povzbudivě Simon z otevřených dveří vedoucích do další místnosti. „Pojď se podívat, co jsme našli.“

„Myslíme si, že je to přijímací salonek,“ dodala Patricie. Rozvalovala se na pohovce způsobem, který by její maminka nejspíš označila jako „velmi francouzský“.

Byla to podlouhlá místnost plná zrcadel a obrazů, které se velmi lišily od těch na chodbě. Nebyly na nich žádné lodě ani uslintaní psi, jen spousta nádherných barev v mnoha různých tvarech. Na jednom z nich byly pouze šestiúhelníky, čtverce a kružnice v křiklavých odstínech modré a zářivé žluté. Na nich byly pestré barevné cákance. Evie vůbec netušila, co mají znázorňovat, ale zářivé a veselé barvy se jí určitě líbily více než zkrvavená zvířata na chodbě.

Simon šťouchal do vysoké sochy z drátů, která stála na podstavci. Vypadá to spíš jako rádiový vysílač než umělecké dílo, pomyslel si. „Tohle je něco pro tebe, vid', Evie? Vsadil bych se, že autor byl *vegetarián*.“

Patricie střelila po Simonovi jeden ze svých pohledů, konkrétně ten, po kterém se červenal studem. Bylo mu to k vzteku, ale opravdu se začervenal. „Tak či tak, nemám valné mínění o zdejším personálu.“ Pohlédl na hodinky. „Je téměř čtvrt na pět. Kde asi ten čaj vězí?“

Jeho sestra se vsedě napřímila přesně takovým způsobem, jak to lidé dělají, když si náhle vzpomenou na něco důležitého. „To není to jediné, co vězí bůhvídkde. Vzpomíná si někdo, kam jsme založili Larryho?“

Simon jen mávl rukou. „Asi ještě pořád piknikuje se svým medvídkem.“ Sebral jeden z haldy časopisů na hedvábném nízkém divanu. Časopis nebyl nijak barevný, obálku měl modrou jako školní sešit a nebyl na něm žádný obrázek, jen seznamy jmen na přední straně. Ukázalo se, že všechna ta jména patří profesorům nebo doktorům, kteří se zabývali různými vědními obory. Simon prolistoval pár stránek hustého textu se spoustou rovnic a nákrešů a pak časopis odhodil. Na obrázcích uvnitř byla lebka a mozek se spoustou šipek.

„Moc chytré čtení... Bohužel tak chytré, až to leze na mozek.“ Vyměnil časopis za balíček karet, který také ležel na divanu. „Hele, vy dva. Když už nemáme čaj, tak si aspoň můžeme zahrát žolíky.“

A začal karty míchat.

Larry nepiknikoval v zahradě. Stál uprostřed širokého schodiště z dubového dřeva a v úžasu hleděl na vitrážové okno,

keré propouštělo barevné světlo na něj a jeho medvídka Siváčka.

„To je ale krása, vid', Siváčku?“

Siváček s Larryho pomocí kývl hlavičkou.

Pak Larry pokračoval po schodišti nahoru. Siváčka táhl po schodech za sebou. Bylo tu ještě víc maleb a věcí, i lampy se stínítky na stolcích se zakřivenými nožkami. Stejně je to všechno spíš nezajímavé, pomyslel si. Většina dveří byla zamčená nebo za nimi nebylo nic kromě postelí s čistounkými, nažehlenými prostěradly, která voněla po levanduli.

Když byli ještě v Londýně, prozkoumal tolik domů, že je přestal počítat. Byly mezi nimi domy bez dveří nebo dokonce bez střech. Sice se to nesmělo, ale hrál si s kamarády i v cihlových ruinách stržených řadových domků. Na takových místech nacházel mnoho užitečných věcí: míče, dalekohledy, záložní plynové masky a samozřejmě i samotného medvídka Siváčka.

Prach z vybombardované ulice medvídka celého pokryl šedou vrstvou. A třebaže se ho Larryho maminka snažila vydrhnout, zůstával pořád stejně šedý. Larry si byl vědom toho, že musel patřit někomu jinému, ale všem slíbil, že na Siváčka bude dávat pozor, dokud se jeho majitel nevrátí. Přestože na něho Evie ječela, že je zlý a jak jen *mohl*, jak si mohl myslet, že ví, co se stalo s jeho majitelem, měl medvídka ode dne, co ho našel, stále u sebe.

Ted' otevřel masivní dveře vedoucí do další tiché místnosti, ve které byl pouze pozlacený toaletní stolek se zrcadlem, jež

mu oplácelo jeho pohled. Povzdechl si. Od té doby, co Spojenci vyhráli válku v Evropě, dospělí vedli řeči jen o tom, jak bude vše dobré, až se věci vrátí normálního stavu. Pokud ale normální stav měl znamenat tiché domy plné nábytku, místo těch rozpadlých a plných pokladů, tak si nebyl jistý, v čem to mělo být dobré.

Už přestal počítat, do kolikátého patra došel. Zastavil se před posledním schodištěm, které bylo o mnoho užší než ta předchozí. Bylo holé a vratké jako žebřík u patrové postele. Ta stará dáma, která ho přirovnala k žábě, také říkala něco o hospodyně a čaji. Začalo mu kručet v břiše. Co dalšího ještě řekla?

„Siváčku, myslíš, že na mě ostatní zavolají, jestli bude k čaji koláč?”

Siváček se na něj lhostejně podíval. Nebylo to tak úplně ano, ale ani to nebylo ne.

Začali stoupat po schodech do nejvyššího patra domu.

Byla tam krátká chodba, užší než v předchozích patrech, která se mačkala pod střechou. Nebyl tam žádný drahý koberec, ale prostý cár nějakého koberečku, který jen stěží zakrýval zvětralé dřevo. Přestože bylo letní odpoledne, v chodbě bylo velmi chladno a sluneční světlo, které prosakovalo přes zašpičatělá okna na jejím konci, se zdálo být mírnější a slabší než venku na zahradě.

Larry udělal jeden krok. Prkenná podlaha zaskřípěla tak vyčítavě, že se málem vrátil zpět na schody.

Siváček se v jeho sevření lehce zatřásl.

Udělal několik dalších kroků. Tohle patro vypadalo, že bude nejnudnější ze všech. Nebyly tam ani žádné dveře, jen nějaký odlupující se hnědý papír. A pár much, které bezcílně bzučely v okně.

Povzdechl si.

Pak se za ním ozval nějaký zvuk. Bylo to zasvištění, jaké by udělal větrák nebo vrtule. Cítil pohyb vzduchu, změnu tlaku na své holé kůži. Otočil se, ale nikdo tam nebyl.

Siváček se na něj jako obvykle konejšivě usmíval.

Ale jakmile se otočil, stala se ta nejpodivnější věc.

Přece jenom tam byly dveře. Ale přísahal by, že předtím tam žádné nebyly. Jak si jich mohl nevšimnout? Možná ho oslepilo sluneční světlo plné rotujících vírů prachu. Ať to bylo jakkoli, rozhodně tam byly dveře, asi v půlce chodby.

Byly vyřezané z masivního dřeva a vypadaly staře.

Prsty přešel po jejich povrchu, který byl rozdělený do vyrytých tabulek. Larry nikdy nic tak krásného neviděl. Po okrajích byly girlandy a trumpety, věnce z listů, svitky ovázané stuhami, sloupy a geometrické vzory. Uprostřed každé tabulky byly postavy nebo výjevy. Dřevo bylo tak tmavé – téměř černé – a tak staré, že bylo těžké vidět vše. Byl tam velmi starodávně vyhlížející muž s dlouhým plnovousem, který stál nejspíš v lese. Nějací mniši se skláněli nad iluminovanými rukopisy s velkými husími brky v rukou. Byla tam také postava, která se dívala na svůj obraz v zrcadle. A obrovská koza, která kráčela po dvou nohách.

Dveře vypadaly bezesporu velmi zajímavě, a tak Larry vzal za kliku.

K jeho úžasu se otevřely.

Vkročil do místnosti.

Dveře se za ním zlehka zavřely, ale Larry si toho ani nevšiml. Jestliže v Armstrong Siddeley Lancasteru vypadal jako civějící žába, kdo ví, jakou příšeru s vytřeštěnýma očima připomínal teď. Nemohl přestat zírat na mosazné lustry s hořícími svícemi, které visely nad jeho hlavou. Těžko říct, k jakému účelu tato místnost sloužila, protože světlo z lustrů bylo velmi prudké a oslnivé, ale zdálo se, že nad nimi je kupolovitý strop a ochoz se třpytivými diamantovými okny. Pod nohama měl podlahu z dřevěných prken, stejně tmavých a starých jako dveře. Pak si povšiml, co se rozprostíralo před ním i všude kolem něj: řady úzkých polic, které se rozbíhaly donekonečna a které byly napěchované všemožnými knihami.

A už přesně věděl, co to bylo za místnost.

Knihovna.

KAPITOLA DRUHÁ

Země Přečtíků

Larrymu bylo záhadou, jak se profesorce Kellyové podařilo nacpat tak velkou místnost do podkrovní. Na druhou stranu, říkal si, byla to přece profesorka, takže bylo jasné, že musela umět spoustu věcí, které on by nezvládl. Ve všech knihovnách, jež dosud navštívil, byli vždy knihovníci, kterých jste se museli zeptat, kde je která knížka uložena. Do knížek, které jste si půjčovali, vám pak dali razítko. Takoví knihovníci většinou seděli za vysokým stolem a na nose měli brýle. Občas zrovna na něčem pracovali ve vedlejší místnosti a museli jste zazvonit, aby se vám věnovali. Ale v této knihovně nebyl žádný stůl, žádný knihovník nebo knihovnice a žádný zvonek.

Byly zde pouze tři řady polic a nad každou z nich visel nějaký nápis. Jak už bylo zmíněno, tato knihovna se lišila od těch v Londýně, kde nad policemi visely nápisy jako „Zeměpis“, „Hudba“ nebo „Dějepis“. Tři nápisy, které visely v této knihovně, byly čtenáři mnohem méně nápomocné:

1. PŘEČTÍCI

2. NEČTÍCI

3. NIKDYNEČTÍCI

Medvídek Siváček vypadal zmateně.

„Neboj se, Siváčku,“ řekl Larry. „Nezapomeň, že je to knihovna.“ Na okamžik se zamyslel, načež se rozhodl, že jako první prozkoumá oddíl „Přečtíci“. Uvažoval, jaký je to slovní druh. Ani u druhého nápisu „Nečtíci“ si nevěděl rady. Poslední, „Nikdynečtíci“, mu zněl jako varování. Nakonec se vydal na prohlídku polic označených „Přečtíci“ a mysl mu začala překypovat zvědavostí.

Našel tam mnoho příběhů, které už četl – *Boj o ostrov, Žabáková dobrodružství, Meč v kameni...* Čím více knih minul, tím chytřejší si připadal. Nepočítal je, ale kdyby ano, určitě by už jich bylo přes stovku. Zdálo se, že je všechny znal. Pokud šlo o jeho vlastní čtení, připadal si teď Larry o něco lépe. Učitelé ho často napomínali, že by měl číst víc. Ale přestože opravdu nečetl tolik, kolik by měl (mnohem raději se vydával na svá vlastní dobrodružství), tak se zdálo, že příběhů zná mnoho.

Konečně zahlédl knížku, kterou by si rád přečetl. Byla skoro z poloviny tak velká jako on, vázaná v kůži se zlatou ražbou. Vypadala tak skvostně a masivně, až Larry zapochyboval, jestli ji vůbec smí vyndat z police. A pak si znovu přečetl název.

ZLATÁ POKLADNICE POHÁDEK

Larry si byl jistý, že tuto knihu číst smí. Pohádky směl číst každý. Stoupl si na špičky, natáhl paže a uchopil hřbet knihy.

Posadil se na podlahu, zády se opřel o police a knihu otevřel.

Ale dál než za první pohádku se nikdy nedostal.

Důvodem bylo, že jakmile obrátil list, ucítil něco velmi studeného a ostrého na zápěstí, přímo na žíle.

A do ucha mu zasyčel nějaký hlas: „Už ani pohyb, milý čtenáři, jinak je to poslední kniha, které ses v životě dotkl.“

Larry ztuhl a odvážil se pohlédnout dolů. Spatřil majitele hlasu – byl to malinký mužík, o nic větší než jeho vlastní palec. Jednou rukou visel na vazbě knihy a v druhé svíral meč, jehož ostří se zarývalo do chlapcova zápěstí.

Larry nevěděl, co si počít, a tak knihu pustil.

Mužík s přidušeným výkřikem zmizel.

Avšak téměř okamžitě se zjevil znova, tentokrát u chlapcova krku.

Vznášel se ve vzduchu a svůj meč tiskl na Larryho krční tepnu. Larry viděl, že sedí na motýlovi, který byl zbarvený jako tygr a který třepotal křídly přímo před chlapcovou bradou.

„Myslím to vážně, čtenáři!“ zavrčel zuřivě mužík.

Larry zašilhal dolů, takže si mohl mužíka lépe prohlédnout. Měl bledý obličej, bystré oči a pevně semknuté rty. Na hlavě měl klobouk, který vypadal jako čepička žaludu,

z níž na každou stranu trčely zelené dubové listy. Avšak nejzvláštnější byla jeho košile, protože byla utkaná z pavoučího vlákna. Nohy, kterými objímal hřbet tygřího motýla, měl oděné do spirál jablečných slupek a chodidla měl obutá v těch snad nejmrňavějších a nejchlupatějších holinkách s ostruhami, jaké svět kdy viděl. Vše na něm bylo nezvyklé, až na to, že vypadal do puntíku stejně jako obrázek v jedné knížce, kterou Larry kdysi četl.

„Vypadáš jako rytíř Paleček,“ řekl mu.

„To nejspíš proto, že jsem rytíř Paleček,“ odsekl maličký rytíř, zasunul meč zpět do pochvy a poté smekl svůj žaludový klobouk. „Nejmenší vílí rytíř na světě, k tvým službám. Ale otázkou je, kdo jsi ty, čtenáři?“

„Larry Hastings,“ řekl Larry. „A toto je Síváček.“

Paleček na něj nechápavě hleděl.

„Nemohli jsme z něj dostat prach po bombardování,“ dodal Larry. „Když patříš mezi víly, proč nemáš křídla?“

„K čemu by mi byla, když mám Její Výsost?“ Motýlek se vztyčil na zadní jako koník a s Palečkem na zádech zaplachtil Larrymu před očima. „To jméno jí právem patří. Je to královna svého druhu. Není úžasná?“

„Ano, to je,“ řekl Larry a zamrkal, když ho motýlí dáma ometla křídly. Poté jí Paleček uvolnil opratě. Už se neusmíval.

„A teď už pojď! Ty máš příběhy číst, ne se v nich objevovat. Pokud je ti život milý, tak mě ihned následuj.“

„Do této knihovny se nesmí?“

Vílí rytíř neodpověděl. V tu chvíli ucítil Larry na tváři lehký letní vánek. Když zjistil, že se nachází u kořenů obrovského dubu stojícího uprostřed pole, cukl sebou úlekem. Popadl knihu, zatřásl s ní a zalistoval stránkami. Pak se začal rozhlížet kolem sebe a hledal dveře knihovny, nebo alespoň polici, či lustr.

„Ty opravdu nemáš ponětí, k čemu jsou knihy, vid’?“ řekl Paleček, který se již také nervózně rozhlížel okolo, třebaže širé pole bylo zcela prázdné a po všech stranách obehnané stromy. „Teď šplhej, milý čtenáři Larry. Jinak nebudeme v bezpečí.“

Larry zíral na kmen a na rozpínající se větve, které jim nad hlavami tvořily listnatou kupoli. Přestože zakláněl hlavu, jak jen to šlo, na vrchol nedohlédl.

„Pojď, pojd’! Následuj mě!“ naléhal Paleček.

Vílí rytíř na svém motýlu vyletěl do výšky, až se vznášel u jedné velmi vrásčité větve. Larry přemítal, jak stará asi může být. Starší než všichni králové a královny Anglie, odhadoval. Těžkou knihu pohádek položil do trávy, Siváčka si nacpal pod košili, takže mu zpod límečku vykukovala jen jeho medvědí hlava, a drápal se vzhůru po kmeni, jak nejlépe uměl.

„Ty se nedíváš, čtenáři!“ zavolal na něj shora Paleček.

Horkem zchvácený Larry se zastavil, aby si strom lépe prohlédl. K svému úžasu zjistil, že ta větev nebyla jen vrásčitá. Byly v ní vyřezané miniaturní stupínky a chyty a každý z nich byl ozdobený stejným žaludem, jaký nosil Paleček na hlavě. Larry po nich začal šplhat, díky čemuž postupoval

mnohem rychleji. Vedly ho po spirále, která se vinula okolo kmene stromu.

„Když už nic jiného,“ zvolal hlas z větve nad ním, „tak ti aspoň zchladne čaj.“

O pouhých pět minut později už Larrymu děsivý výstup po stromě připadal jako dávná minulost. Seděl v křesle upleteném z vrbového a jasanového proutí. Pro osmiletého chlapce bylo trochu malé, ale sedět se na něm dalo. Medvídek Siváček si spokojeně hověl ve velké čepičce žaludu.

Byli v domě v koruně stromu. Podlaha byla z hrubých fošen a stěny tvořily větve dubu, které byly k sobě stažené rákosem.

Její Výsost se pohodlně usadila na větvičce a usrkávala med z víčka od plechové láhve. Sám rytíř měl teď plno práce s vařením nějaké směsi na malinké plotně z domu pro panenky.

„Je libo šípkovou šťávu? Nebo bys raději něco trochu silnějšího? Koneckonců, je už po poledni. V chladicí skříni je možná ještě nějaké pampeliškové víno...“

„Šípková šťáva mi stačí. Děkuji, ehm, pane Palečku,“ zasípal Larry a přemítal, kam mu asi odešel hlas. Maličký domek na stromě byl plný roztodivných věcí – na věšáku na kabáty se pohupoval sametový cylindr a řady bot byly naskládány na sobě. Vysoké boty, pantofle, taneční boty – bylo jich nespočet a všechny byly ušity z nezvyklých materiálů. Taneční boty se třpytily, jako kdyby byly vyrobené z rybích šupin.

„Ale no tak, drahý příteli, říkej mi jednoduše Palečku,“

odvětil rytíř, když vtiskl Larrymu do ruky náprstek jemné, ale výborné šípkové šťávy. „Všichni mi tak říkají.“

Paleček se usmál a Larry si pomyslel, že to byl velmi zdvořilý úsměv, třebaže kapku napjatý. „Takže, milý čtenáři Larry. Rád bych se ti teď omluvil za to drama pláště a dýky tam dole... Ale všichni musíme být na pozoru.“

„Drama pláště a dýky?“ To znělo podivně. Larry se zachvěl a zatoužil na sobě mít plášť, neboť byl oblečený jen do krátkých kalhot a košile.

„Její špehové jsou všude.“

Larry vypadal rozpačitě.

„Ale no tak,“ řekl Paleček. „Jsem si jistý, že jsi velmi chytrý chlapec... Ale jako čtenář naší knihovny toho moc nevíš, jak se zdá.“

„Nikdy jsem v ní nebyl... Ty dveře se prostě najednou objevily. Všichni teď bydlíme u profesorky. Už nemáme domov.“

„Pak tedy víš, jak se všichni cítíme.“

„Všichni?“

„Copak ty nic nevíš?“

„Vlastně ne,“ řekl Larry a opřel se do své proutěné sedačky, jenže ta se s ním hned nato převrhla. Vílí rytíř si zahákl prsty za pásek svých kalhot z jablečných slupek a v naprostém úžasu zíral na svého hosta.

„*Vlastně ne?* Co vás v těch vašich školách učí?“

„Hlavně mluvnicki,“ odpověděl Larry a vmáčkl se zpět do sedačky.

Paleček nejprve nohou v botě z myší kůže párkrát dupl o podlahu a pak se zhluboka nadechl. „Tak znova od začátku. Sedí se ti pohodlně?“

Larry pohlédl na své maličké sedátko z proutí. Začínalo ho z něj velmi bolet pozadí. Skoro nemohl dýchat. „Ano, moc děkuji za optání,“ řekl.

„Čtenáři Larry a medvěde Siváčku – tímto vás jménem příběhů a jejich postav oficiálně vítám v Zemi Přechtíků. Od slova přechtený.“

„Takže to není od slovesa přechíst?“

„Není.“

„A co sloveso přičíst?“

„Teď už to komplikuješ.“

„Ale co to tedy znamená?“

„Znamená to,“ vysvětlil Paleček, „naprosto jednoduše místo, kam se odeberou příběhy poté, co jsou přechteny.“

Larry se vzpřímeně posadil, třebaže to na jeho sedátko nešlo zrovna snadno. „A to – *každý* příběh?“

„*Každý* příběh. Právě se nacházíš v Údolí pohádek, které bylo mým domovem po mnoho let. Ale na světě je mnoho příběhů, nemám pravdu? Říkanek, divadelní hry, romány, básně, příběhy z historie, bajky, podobenství – cokoli tě napadne. Všechny tu jsou, v různých zemích této knihovny. Je to svět, který je mezi těmi, kteří přebývají mezi jeho policemi, znám jako Folio.“

„Folio?“ nechápal Larry.

„Ano, to je staré anglické slovo označující stránku knihy. Protože to je jediná věc, kterou mají všechny příběhy společné. Každý z nich byl jednou na nějaké stránce napsán. Pokud chceš vědět víc, vyhledej si to ve slovníku.“ Larry se kousal do rtu. „Když teď z toho stromu zase slezeme, tak už za tři minutky ti můžu představit obry a čarodějnice, se kterými sousedím. Nebo tě můžu vzít na projížďku po řece za mluvícími zvířaty, která tam dole žijí. Pak to můžeme vzít okolo jezera a setkat se s mýty... a tak dále.“

Jeho host přikyvoval a dál si okousával dolní ret. „Takže ty říkáš... že příběhy jsou skutečné?“

„No jistěže jsou!“ Malinký rytíř vyšplhal po stěně z polic, která byla v rohu místnosti. Byla napěchovaná hromádkami žlutých papírů, kalamáři, z kterých vytékal inkoust, a dózami s vraními brky. Vyštrachal dlouhý svitek, hnědý jako čaj, skoro dvakrát tak velký jako on sám. Rozmotal ho na podlaze a jen tak tak se mu podařilo zabránit, aby se znovu nesmotal, čímž by Palečka porazil na zem.

„Tak se na to podívejme, milý čtenáři Larry. Koukni. Tohle jsou starobylá pravidla knihovny. Byla sepsána před mnoha a mnoha otevíracími dobami.“

„Já vím, jaká pravidla se musí dodržovat v knihovnách!“ vyhrkl Larry. „Nesmí se tam mluvit, jíst bonbony a pískat.“

Paleček zavrtěl hlavou. „Neznáš pravidla *této* knihovny.“ A ukázal na slova na papíře, která byla napsána krásným rukopisem jako v listinách, které ilustrovali mniši ve středověku. Na prvním řádku stálo:

Pravidlo č. 1:

Pokud si to dokážeš představit, tak to existuje.

Někde.

Larry vytřeštil oči. Pak se podíval na zbytek svitku. Nebyla na něm ani čárka. Obrátil ho. Ani na druhé straně nebylo nic. Podrbal se na hlavě. „Jaká jsou další pravidla?“

„Oni tě vážně nic nenaučili, že ne? Proč by měla v knihovně platit nějaká další pravidla kromě tohoto?“

„No –,“ začal rozvážně Larry.

„Přesně!“ zvolal Paleček a lusknul prsty. „Jistěže tu byly nějaké zvěsti o dalších pravidlech, ale k čemu by byla dobrá? Když si něco umíš představit, tak to někde existuje, tak to ve světě Folio chodí. Nejúžasnější příběhy, nejneuvěřitelnější skutečnosti – někde je tu vždycky najdeš.“

„Hmm,“ zamručel Larry. „Pokud příběhy žijí v Zemi Přechtíků, kde je to, co je opravdu skutečné?“

Paleček Larrymu pokynul ke stěnám z listí, kterými bylo jeho obydlí obehnané. Oběma pažemi odhrnul vějíře listů, aby se Larry mohl podívat ven. Spatřil tam baldachýn lesa a za ním životem překypující zelená údolí posetá malebnými vesničkami a třpytivými řekami.

„Země Přechtíků. Nevypadá to tu jako v ráji?“ zeptal se. „Teď koukej, kam ukazují, přesně támhle. Za Plání významů.“